

Otto Sand

I august døde Otto Sand 69 år gammel. De der deltog i demonstrationerne foran USA-ambassaden eller i Vietnam-arbejdet i slutningen af 60'erne og første halvdel af 70'erne vil huske Otto som den der talte dun-der mod USA-imperialismen.

Otto var maskinarbejder og allerede som ung blev han medlem af DKP. Under krigen var han med i modstandsbevægelsen og endte i KZ-lejr. Han kunne være skarp og kompromiløs, men også inspirerende og parat til at lytte til andres synspunkter.

Fra et udgangspunkt i midten af 60'ernes rent humanitære og meget brede holdning med et forslag om en 3-fløjet indsamling til Nord-vietnam, FNL og Saigon-regeringen, arbejdede Otto for at Vietnam-bevægelsen skulle få et anti-imperialistisk indhold. På denne baggrund blev Vietnamindsamlingen Giro 1616 med parolen »Ikke almisser — men solidaritet« et politisk brændpunkt i »ungdomsop-rør«-året 1968.

På Landskonferencen for Vietnamkomiteer 7.-8. december 1968 betød uenighederne at Vietnam-bevægelsen blev splittet, og Otto og 6 andre medlemmer blev ekskluderet fra DKP.

Venstrefløjen i Vietnam-bevægelsen dannede *De Danske Vietnamkomiteer* for at »styrke solidariteten med det kæmpende vietnamesiske folk, hvis kamp vi anser for at være afgørende for i det anti-imperialistiske opgør«. Med Otto som en af

hovedkræfterne arbejdede man for en *politisk* forståelse af den vietnamesiske frihedskamp mod USA-imperialismen.

DKP ønskede en enhedspolitisk samarbejde med Socialdemokratiet, og under navnet *Vietnam 69* startedes en ny organisation og en humanitær indsamling. Vietnam 69 fik opbakning fra mange fagforeninger og støtte fra mange socialdemokrater.

Efter kuppet i Chile i 1973 gik Otto ind i Chile-solidaritets arbejdet, hvor hans politiske og organisatoriske erfaring var til stor hjælp for mange nye i arbejdet.

Da Vietnam-bevægelsens forskellige organisationer samledes i Dansk Vietnamesisk Forening i 1976 blev Otto Sand valgt ind i hovedbestyrelsen. Men bitterheden fra bruddet i 1968 var ikke glemt og førte til personlige konfrontationer, og Otto trak sig hurtigt ud.

Tabet af kammeratskabet i DKP var et hårdt slag for Otto, specielt i de senere år, hvor han var syg og nedbrudt, som følge af sit KZ-lejrold under krigen. Dette fik ham i 1982 til at genindmelde sig i DKP.

Otto vil blive husket for sin betydning for politisering og radikaliserings af vietnam-bevægelsen — et arbejde som både Dansk Vietnamesisk Forening og andre solidaritets- og venskabsorganisationer bygger på idag.

Wilfred Gluud